

SFÂNTA CRUCE - BUCURIE A ÎNVIERII

În acest înțeles, Sfântul Apostol Pavel spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în Mine” (Galateni 2, 20), sau „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume!” (Galateni 6, 14). Cu alte cuvinte, el vrea să spună: nu mă laud cu ceea ce fac eu, ci cu ceea ce face Dumnezeu cu mine și prin mine; mă laud cu harul lui Dumnezeu care locuiește și lucrează în mine, nu cu puterea mea limitată, nu mă încred în gândirea mea egoistă, plină de sine, ci în înțelepciunea lui Dumnezeu arătată în Hristos Cel răstignit și înviat. Adică prin puterea Crucii lui Hristos, ca iubire smerită și jertfelnică, se răstignește ceea ce este egoist, lumesc și păcătos în om, ca să pătrundă în sufletul lui sfințenia lui Dumnezeu. Când cerem iertarea păcatelor, ne curățim de păcate, de comportarea noastră egoistă, iar când cerem lui Dumnezeu să ne miluiască, mila Lui și iubirea Lui milostivă ne sfințește și ne face ființe iubitoare de Dumnezeu și de semenii noștri, fără patimă, adică fără dorință de avere, de stăpânire și de slavă lumească. Această sfințire prin Cruce, ca răstignire a egoismului din noi, ca înviere și ridicare la o iubire curată, este rodul lepădării de sine și al purtării Crucii în urmarea lui Hristos. Numai astfel putem spune împreună cu Apostol Pavel: „noi avem gândul lui Hristos” (1 Corinteni 2, 16), adică gândim în comuniune cu Hristos. Vedem că lumea este darul lui Dumnezeu, nu produsul întâmplării, iar fiecare persoană umană creată după chipul lui Dumnezeu are o valoare unică și veșnică în fața lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, de fapt, pregătirea pentru urmarea lui Hristos, pentru viața în Hristos. Hristos Domnul mai spune că pentru a-l urma Lui, omul care se leapădă de sine trebuie să își ia crucea sa. Crucea materială văzută cu ochii trupești este un obiect format din două brațe unite: unul vertical și altul orizontal, iar crucea spirituală este o stare din viața omului, care nu se vede cu ochii trupești, ci se simte duhovnicește. Astfel, crucea, în înțeles duhovnicesc, este constatarea că ne lipsește ceva, este conștiința limitării noastre, adică aspirăm spre infinit și etern, dar constatăm că suntem mărginiți în putere și muritori. Crucea mai înseamnă și o suferință prelungită, o nereușită care ne-a marcat viața, un dor neîmplinit sau un ideal nerealizat. Pentru cineva, crucea poate să însemne o copilărie de orfan în care nu a primit iubirea părinților sau o tinerețe zbuțuită sau o căsnicie nefericită. Pentru alt om, crucea poate să însemne o sărăcie permanentă, o boală incurabilă sau o situație grea din care încearcă să scape cu osteneală multă. Fiecare om are o cruce a vieții sale, mai ușoară sau mai grea, o neputință de a realiza pe deplin un ideal dorit. Dar Hristos Domnul ne îndeamnă zicând: fiecare să-și ia crucea sa și să-I urmeze Lui. Adică, să nu o poarte singur, ci să o poarte cerând ajutorul Său, al lui Hristos Cel răstignit și înviat, Care cu iubirea Sa milostivă schimbă crucea noastră în bucurie a învierii. Amin.

LENEA, COMODITATEA ȘI NESIMȚIREA

Timpu se dilată pentru cei harnici care au timp să facă tot ce-și propun, dar fugă parcă de cei ce se plâng mereu și astfel n-au timp de nimic. Pentru noi creștinii, timpul nu înseamnă bani, ca în proiectele economice, ci perioada care trebuie depășită pentru a ne apropia cât mai repede de Dumnezeu și de oameni prin iubire. Toată suferința vieții noastre este cauzată de păcate și de neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu. Se spune că o firmă nu poate stagna din punct de vedere economic, ci poate doar scădea sau crește. Același lucru și-n viața noastră; nu poți stagna sufletește, ori te afunzi în suferință și singurătate prin păcatele pe care le săvârșești, ori te ridici sufletește către Dumnezeu și-ți deschizi inima față de oameni. Cei din afara Bisericii păcătuiesc din neștiință, iar cei din Biserică păcătuiesc din lenevire. Omul ar trebui să se folosească de creație pentru a-L cunoaște mai mult pe Dumnezeu și pe sine, înțelegând care este de fapt menirea vieții lui pe pământ. Omul ar trebui să manipuleze lumea înconjurătoare în mod creativ pentru a câștiga iubirea celor din jur, însă prin lene face exact opusul. Se complăce în starea lui, nu vrea să evolueze, nu crede că are nevoie de ajutor și nici nu conștientizează că ar trebuie să dăruiască ceva aproapelui, oricine ar fi acela. Sfântul Apostol Pavel întărește acest lucru zicând: „Să nu încetăm de a face binele, căci vom secera la timpul său, dacă nu ne vom lenevi” (Galateni 6, 9). Noi, creștinii, ar trebuie să facem binele dezinteresat, dar pentru cei leneși, ca motivație, este bună și răsplata. Dumnezeu ne răsplătește și aici și în împărăția cerurilor pentru orice bine cât de mic. Lenea este condamnată de Hristos, pentru că El accentuează că fiecare avem un dar sădit de Dumnezeu în personalitatea noastră. Și de aceea este numit și dar pentru că darul se oferă, nu se ține pentru sine în mod egoist. Lenea este nefolosirea darului, ne-conlucrarea cu Dumnezeu în punerea în practică a acestui dar. Toți vrem mai mult de la viață, dar nu ne-am gândit vreodată dacă facem destul ca să primim mai mult. Poate muncim prea puțin, poate suntem prea leneși. „Precum este oșetul pentru dinți și fumul pentru ochi, așa este omul leneș pentru cei ce-l pun la treabă” (Pildele lui Solomon, 10, 26). Toți suntem Trupul lui Hristos, adică Biserica, pentru care Și-a dat viața pe Sfânta Cruce. Dar dacă un mădular din tot acest trup suferă, atunci întreg trupul va percepe suferința. Lenea unora afectează în mod negativ întreaga societate, este ca o boală contagioasă. Pentru cel leneș, totul pare greu și inaccesibil, dar el nici cu degetul cel mic n-a încercat să vadă dacă este chiar așa. Cel harnic are experiența reușitei și încrederea că va reuși din nou. Cel credincios are experiența ajutorului primit de la Dumnezeu și nu se dă înapoi din fața greutăților sau a diferitelor provocări. Cel leneș n-are nici credință că-l va ajuta Dumnezeu și nici voință să-ncerce măcar. Pentru creștini, eficiența înseamnă iubire lucrătoare, exprimată prin fapte. Privegheați, rugați-vă și nu leneviți! Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE VIAȚA DUHOVNICEASCĂ

Întrebare: Ce învață Biserica și ce spune Sfânta Scriptură despre Sfânta Cruce?

Răspuns: Nimeni nu-și imaginează ortodoxia fără Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin apostolul Pavel spune: Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1, 18). Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este Semnul Fiului Omului, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

Întrebare: Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem sfânta rugăciune;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și invocăm ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;
- Seara înainte și după rugăciunile de seară.

Întrebare: Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Răspuns: Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare și desigur pe sine și pe copiii săi;

Întrebare: Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sfânta Cruce a Domnului?

Răspuns: Rugăciunea pe care poate să o rostească atunci când însemnează ceva cu semnul Sfintei Cruci este: Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoare Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin. Sau pur și simplu: În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Poate să se întâmple ca cineva în jurul vostru să vă întrebe, nu care cumva te temi de vrăji? Să nu vă fie rușine. Explicațiile că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sfintei Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: În numele Domnului, dar totodată și pentru a-l curăța de toată întinăciunea!

Întrebare: De ce purtăm Semnul Sfintei Cruci?

Răspuns: Fiecare creștin ortodox este dator să poarte Semnul Sfintei Cruci asupra sa. "Doamne, armă asupra diavolului, Crucea Ta o ai dat-o nouă, că se scutură și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei, că morții a sculat și moartea a călcat..."

† PROGRAM LITURGIC †		
ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 23 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 25 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 26 septembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 27 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Sfântul Sfințit Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Sfântul ierarh Teodosie s-a născut în ținutul Vrancei, în sec. al XVII-lea. Iubind din tinerețe viața călugărească, s-a lepădat de lume și a primit sfântul chip îngeresc al călugăriei. Cugetând ziua și noaptea la Legea lui Dumnezeu și deprinzând de la dascăli încercați din mănăstirile Țării de Jos învățăturile cele folositoare, a fost ales egumen al Mănăstirii Bogdana (Bacău), reconstruind, în vremea stăreției sale, acest sfânt locaș. Pentru vrednicia și pentru bunele sale obiceiuri, a fost hirotonit episcop de Rădăuți în anul 1670, iar peste un an a fost trimis să păstorească Episcopia Romanului. Iubind cu adevărat sfintele lui Dumnezeu biserici, a cercetat și a ajutat pe cât i-a stat în putință schiturile și mănăstirile din eparhia sa, sprijinind, totodată, și pe creștini aflați în felurite necazuri sau cuprinși de sărăcie. O latură foarte importantă a activității sale a constituit ridicarea de sfinte locașuri. Ca episcop de Roman, s-a îngrijit de bunul mers al unor mănăstiri din eparhia sa, în mod deosebit, a purtat grijă de reconstruirea Mănăstirii Brazi, iar apoi a refăcut din temelii acest așezământ monahal. Îl putem considera unul din cei mai importanți ierarhi-ctitori de sfinte locașuri.

Sfârșitul său a fost prin sabie, suferind pentru dragostea de Dumnezeu. La 6 mai 1842, osemintele au fost prohodite de un sobor de slujitori și așezate în mormânt nou. Ierarhul-ctitor al Mănăstirii Brazi a fost cinstit de clerici, monahi și credincioși încă din timpul vieții, pentru virtuțile sale: dragostea de Dumnezeu și de semenii, blândețea, răbdarea, spiritul de dreptate. Viața curată și stantă a Ierarhului Mucenic Teodosie, slujirea râvnitoare a lui Hristos prin întreita misiune arhierască, osteneala lui pentru ridicarea de sfinte locașuri și pentru cinstirea celor sfinte, smerenia sa adâncă, dragostea pentru buna rânduială și chivernisire a obștilor monahale, grija părintească față de păstoriții săi - ca apărător al celor nedreptățiți și sprijinitor al celor săraci -, răbdarea tuturor suferințelor și prigonirilor nedrepte la care a fost supus, precum și lucrarea lui încununată de jertfa martirică au făcut ca să fie întotdeauna cinstit cu evlavie de dreptslăvitorii creștini. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a aprobat canonizarea Mitropolitului Teodosie al II-lea al Moldovei, rânduind a fi cinstit ca sfânt în toată Biserica noastră în fiecare an la 22 septembrie - data trecerii sale la cele veșnice. Slavă Ție, Doamne!

